

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 25 cènts. Número solt, 15 cènts.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.ª plana, 4 ptes. : 6.e, 2 ptes. : 12.e, 1 pta.

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic quinzenal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

¡Tots per Catalunya!

Avui, que nosaltres, joves, hem començat a entrar en la vida social activa i, no sols hem decidit entrar-hi, sino que'l nostre pensament volem que sigui escoltat i discutit, puix que no hi ha cap dubte que per la nostra juvenesa, molt ens toca encara aprendre, del què ha sigut, és i esdevindrà en el món, en el què toca als problemes que indubtablement han de regenerar-lo, proclamem, per endavant, bo i discutint, l'intangibilitat de la nostra idea nacionalista.

Fa anys ja, que l'idea de Catalunya-Nació, vibra i plasma en el pensament col·lectiu català; i, encara en fa més que's mantén cobejada individualment i sense exterioritzar-se en cada un dels cervells catalans; més, com que els ideals tots, no poden deslligar-se de les circumstàncies de temps i acció en els diferents moments polítics, pels quals un poble forçosament ha de romandre tal i com se trobi constituït en aquell respectiu moment històric que passa, és per això que'l moviment nacionalista de Catalunya, ha aparegut, unes voltes mort, que, més que mort, ha estat esmortuït; d'altres, indefinit, en raó de la diversificació de concepcions que cada agrupament o tendència nacionalista ha cregut per ver nacionalisme; i, per fi, que és com se troba en l'actualitat, desorientat, en el sentit de que l'actual nacionalisme se troba estrictament lligat amb els importants problemes polític, social i religiosos.

Quan en temps de la cristallització del nostre moviment nacional, en la vida pública espanyola, que s'escaigué evidentment amb l'assoliment de la llibertat dels cubans, després de la brega amb els Estats Units d'Amèrica, el pensament catalanista no era altre que'l d'aplegar tots els cors catalans vers a l'allistament en les rengleres del catalanisme, aprofitant el descreït que l'Estat espanyol s'havia guanyat, de resultes de la pèrdua de les colònies cubana i filipina, i fins explotant el sentiment egoïsta col·lectiu que en l'industrialisme català s'havia desvetllat amb motiu de la supressió i pèrdua definitiva d'aquells mercats. Es d'allavors ensà que també'l ressorgiment literari prengué ufan esplendorosa, circumstància que fou causa i efecte alhora del desvetllament de la consciència catalana, fins allavors adormida.

Es d'ensà aquells temps, que després de celebrades les assemblees, organitzades per l'entitat capdal del catalanisme, l'«Unió Catalanista», que nasqueren en els diferents indrets de la patria catalana, les entitats catalanistes,

nescudes al sol escalf del sagrat amor a la patria i a les seves reivindicacions i aplegant a son entorn a tots els catalans, fossin quines fossin ses idees polítiques, religioses i socials. Baix aquest sol i únic objecte, s'aplegaren els catalanistes a Manresa, Reus, Balaguer, Olot i Girona, en quals assemblees sols s'hi del·libraven les qüestions administratives interiors de Catalunya i amb relació amb la contribució de l'Estat espanyol, partint sempre de la base autonòmica, proclamada inicialment en la cèlebre Assemblea de Manresa, l'any 1892.

Vingué tot seguit l'execució i pràctica de aquest ideals, nomenats, per a millor assimilar-se a la política general espanyola, regionalistes, i en l'Assemblea de Terrassa, l'any 1901, les del·liberacions s'acomodaren a la forma i manera que s'havien de fer les eleccions municipals, provincials i legislatives. Foren aquests temps els més moguts per la propaganda per Catalunya, de la nostra causa nacional, fins a la cèlebre declaració de l'Assemblea de Barcelona, l'any 1904, en que començà a discutir-se la qüestió social, iniciant-se, d'ensà de aquest fet; la diferenciació en la manera de pensar i sentir el nacionalisme, dels diferents pensadors i mestres del catalanisme. Malgrat i que la declaració de l'Assemblea de Barcelona, en la que s'hi constata que «tots els catalans tenien el dret i deure de cooperar a l'obra de l'«Unió», qualsevol que sigués llur pensar en matèries religioses, polítiques i socials», prompte s'iniciaren les divisions i subdivisions en altres tantes colles, totes definidores de l'essència del nacionalisme català, pel vici, probablement, d'haver-se confós massa amb la política general espanyola, corruptora dels més bells ideals i aspiracions.

D'aquí n'ha resultat tot l'espectacle que fa uns quants anys està donant el catalanisme. Per un cantó, la gent reaccionaria de Catalunya, aplegant-se en gran part sota'ls plecs de la bandera que inicialment aixecà ben alta i sola la «Lliga Regionalista», arribant fins a voltes a desvirtuar la seva verdadera acció patriòtica, claudicant en sos principis en llaor a la conveniència política de quiscún influent afiliat, i menyspreuant, moltes vegades, als que, de soca-arrel nacionalistes, no varen tenir a bé'l desfer-se de les seves idees lliberals.

El cas de l'eminent patrici l'Ildefons Suñol i Casanovas, retirant-se del Congrés espanyol després de la rèplica d'en Cambó, en temps de aquell moviment de Solidaritat Catalana, i aquesta mateixa Solidaritat, són dos fets que proven d'una manera evident, que fins amb el mateix pensament patriòtic, no poden soldar-se dugues tendències socials, completament oposades.

Més, ja que és aquest fet el que domina avui en nostre actuar en defensa dels drets i reivindicacions de la nostra patria catalana, fem que cada hù dintre dels seus, exerceixi el llur apostolat. I ja que en l'actualitat, sembla que no's pugui ésser catalanista sense pertèixer a la «Lliga», per la fútil raó de que és aquesta l'organització patriòtica que compta amb més nombre d'afiliats, esforcem-nos en propagar les idees lliberadores de l'humanitat, assimilant-les a l'essència nacionalista; que per aquest camí farem obrir els ulls a la classe treballadora, que jamai s'uniria amb la gent reaccionaria, i privem, fent-li comprendre'l perquè de l'existència del nacionalisme, base de nostre llibertat, de que falsos redemptors els enganyin miserablement, amb promeses que no poden complir i ni els mateixos redemptors han somniat mai.

Veus-aquí la feina a fer, començada en la Assemblea de Tarragona i admirablement propagada per l'eminent mestre del nacionalisme, el doctor Martí i Julià, definint i orientant el nacionalisme «vers al món»; segons gràfica expressió d'ell, coordinant l'esforç que l'humanitat, a ben segur, farà, per la seva pròpia redempció, acabada que sigui aquesta guerra gran, segadora de tantes precioses vides, amb l'exaltació del sentiment pur i exclusivament català, orientat en les doctrines socialistes — que no cal confondre amb les anarquistes i ni tant sols sindicalistes. — úniques que's poden prendre en serio en l'actualitat, si de la nostra regeneració espiritual, per a la perfecta harmonització amb les demés nacionalitats del món, se tracta.

Cal que, prenent exemple en les actuacions dels altres pobles de la terra, enrobustim l'essència nacionalista de la nostra col·lectivitat, per a que compregui que, siguin quines siguin ses idees, posin per davant l'aspiració suprema de la reivindicació de la Patria Catalana, constituïda en nacionalitat mundial, sense que hagin d'abdicar per res de les seves més heterogènies concepcions; ancs bé, conresant-les amb amor i creixent entusiasme, puix que, a la fi, tots hem de trobar-nos en el camí del nostre total ressorgiment, no preocupant-nos tant de combatre'ns, no gastant nostres energies amb llargues, inacabables lluites intestines, que no fan més que entrebancar el nostre viarany cap a la consecució de nostra aspiració nacional.

Deixem que'ls regionalistes s'entretinguin en fer propaganda per les terres gallegues i asturianes, talment com si a casa nostra tinguéssim acabada llur missió patriòtica i social. Deixem-los també'l pas lliure en sa actuació nacional espanyola, que qualques vegades ha